

JAMES PONTI

**DE
SHERLOCK
DETECTIVES**

HET MOERASMYSTERIE

Vertaald door Mariella Manfré

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Watertrappelen

Als onze achternaam Bakker was geweest, hadden we misschien taartjes verkocht. Of als het Kok was geweest, hadden we hamburgers of pizza's kunnen bakken. Maar we heten Sherlock, dus een detectivebureau beginnen leek een goed idee. Helemaal als je het vergeleek met de manieren waarop tieners normaal gesproken geld verdienen, zoals babysitten (saai), gras maaien (vermoeiend) of de zolder opruimen (saai en vermoeiend).

Ik heet Alex Sherlock. Ik ben twaalf en mijn zus Zoë is dertien. We hadden genoeg van irritante kinderen en tuinen vol onkruid, en we wilden deze zomervakantie iets nieuws en spannends. Verleid door de lokroep van het avontuur grepen we de kans om detectives te worden.

Vervolgens moesten we drie weken later de Biscayne Bay in springen. Dat was omdat we passagiers waren

aan boord van een motorjacht dat ontplofte. (Oké, misschien waren we meer ‘verstekelingen’ dan ‘passagiers’, maar dat komt later.) Waar het om gaat is dat de *Sweet Caroline* naar de zeebodem aan het zinken was en wij ons vastklampten aan rondrijvend puin, terwijl we probeerden te bedenken hoe we weer aan land moesten komen. Het water kwam ons letterlijk tot aan de lippen. Watertrappelend tussen de bijtende stank van brandend glasvezel, leek ‘saai’ en ‘vermoeiend’ opeens een stuk aantrekkelijker.

‘We hadden gewoon gras moeten gaan maaien,’ zei ik, opkijkend naar de zwarte rookpluim die de lucht in kringelde.

‘Je meent ‘t?’ Zoë keek me vuil aan, terwijl ze haar armen om een waterkoeler heen probeerde te houden die op het water dobberde. ‘Hoe kwam je tot dat inzicht? De explosie? Of de zinkende boot?’

‘Technisch gezien is het een “schip”, geen “boot”,’ antwoordde ik, maar ik had er meteen spijt van.

‘Ben je me hier nou echt midden op zee aan het corrigeren?’ riep ze uit. ‘Op wie wou je indruk maken?’

Zelfs in deze stresssituatie kon ik mezelf niet inhouden. ‘Wilde.’

Haar gezicht verkrampde alsof ze haar best deed om haar hoofd niet te laten ontploffen. Ze keek alsof ze me ter plekke wilde verdrinken. ‘Weet je wat jouw probleem is? Je weet niet wanneer je moet –’

Ploink.

Ze werd onderbroken door een oranje reddingsvest dat op haar hoofd viel. Er landde er nog een vlak voor me, waardoor er water in mijn gezicht spetterde.

‘Hou op met ruziemaken en doe deze aan,’ zei onze opa, die op ons af spartelde. ‘Jullie verspillen energie en we hebben echte problemen om op te lossen.’

‘Problemen meervoud?’ vroeg Zoë. ‘Bedoel je dat het niet onze grootste zorg is om aan land te komen zonder haaienvoer te worden?’

‘Haaien zijn geen probleem. Als je er een tegenkomt hoef je hem alleen een klap op zijn snuit te geven en zijn ogen uit te prikken,’ zei hij alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. ‘Het gevaarlijke roofdier waar ik me nu zorgen om maak is jullie moeder. Ze gaat mij hier de schuld van geven.’

Daar zat wat in. Het was weliswaar ons idee geweest om stiekem het motorjacht op te glippen, maar hij was de verantwoordelijke volwassene geweest in de kamer waar het plan werd bedacht. Hij had op zijn minst moeten proberen het uit ons hoofd te praten.

Volgens de visitekaartjes die we op aandringen van Zoë professioneel hadden laten drukken was opa Directeur Transport en Logistiek van Detectivebureau Sherlock. Dat was een dure manier om te zeggen dat hij ons rondreed in zijn ouderwetse Cadillac convertible. Maar omdat opa nu eenmaal opa was, deed hij meer dan alleen rijden. Hij was fenomenaal in het ter plekke oplossen van problemen (hij bedacht waar we ons moesten verstoppen op het motorjacht) en zag vaak dingen die Zoë en ik over het hoofd hadden gezien (hallo, reddingsvesten).

‘En jij dan?’ vroeg ik terwijl ik me in de mijne probeerde te wriemelen. ‘We zijn met z’n drieën, en er zijn maar twee vesten. Zullen Zoë en ik er een delen,

zodat jij de andere kunt nemen?’

‘Ik heb geen reddingsvest nodig,’ zei hij hooghartig en met gekrenkte trots. ‘Ik ben een soort vis. Ik heb jullie verteld dat ik toen ik op de universiteit zat de 400 meter wisselslag heb gewonnen. Ze noemden me de Barracuda.’

‘Dat weten we,’ zei ik, want hij vertelde het zo’n beetje elke maand wel een keer. ‘Maar naar de kust is het heel wat verder dan 400 meter.’

‘Bovendien,’ voegde Zoë toe, ‘was dat iets van negen presidenten geleden.’

Hij wierp een verontwaardigde blik op haar en stond ongetwijfeld op het punt om zoals zo vaak te beweren dat hij de gezondste 73-jarige in Coconut Grove was, toen we het schelle geluid van een naderende sirene hoorden.

‘En de ellende stapelt zich maar op,’ zei opa kreunend. ‘Daar hebben we de politie.’

Zoë en ik draaiden ons om en zagen een patrouilleboot van de waterpolitie te hulp racen. We waren dolblij, maar opa leek angstig.

‘Gesp die reddingsvesten van jullie vast en zwaai naar ze,’ zei hij, steeds sneller pratend. ‘Dan komen ze jullie uit het water plukken en zullen ze jullie in veiligheid brengen.’

‘Bedoel je niet dat ze óns uit het water plukken en aan land brengen?’ vroeg ik verward.

‘Jullie zijn minderjarig, dus ze zullen niet te streng voor jullie zijn,’ antwoordde hij. ‘Maar ik heb een wat moeizame geschiedenis met de politie van Miami. Ik ga ervandoor.’

‘Ervandoor?’ vroeg Zoë vol ongeloof. ‘Denk je dat je zwemmend weg kunt vluchten van een patrouilleboot van de waterpolitie?’

‘4 minuten en 37,2 seconden,’ antwoordde opa, trots zijn beste tijd opdreunend van zijn wedstrijden op de universiteit. ‘Dit stuk water is de oude wedstrijd baan van de botenrace. Ik ga hem net zo snel afleggen als die speedboten van toen.’

Voor we hem tot rede konden brengen zwom hij al in de richting van de enorme betonnen tribune die het Miami Marine Stadium wordt genoemd. Inmiddels was die verlaten en volgeklad met graffiti, maar ooit waren fans hierheen gekomen om naar de botenraces te kijken.

‘Speedboot?’ riep Zoë hem na. ‘Eerder een stoomboot!’

Hij murmelde iets onverstaanbaars terug en bleef doorzwemmen.

Toen de politie bij het wrak aankwam trokken we hun aandacht door te zwaaien en op de fluitjes van de reddingsvesten te blazen. Aan boord waren twee agenten, Sanchez en Del Castillo. (Ik weet hoe ze heten, omdat we ze van onze moeder een kaartje moesten sturen om ze te bedanken dat ze ons leven hadden gered, samen met een handgeschreven opstel van driehonderd woorden met de titel ‘Ik beloof nooit meer dom te doen in de buurt van water.’)

Sanchez bestuurde de boot. Toen ze dichterbij kwamen zette ze de motor in z’n vrij en leunde Del Castillo over de rand om ons een lange stok toe te steken die een bootshaak wordt genoemd. ‘Zijn jullie gewond?’ vroeg hij.

‘Nee,’ antwoordde Zoë. We pakten de haak vast en hij trok ons naar zich toe. ‘Het gaat prima met ons. Niet gewond.’

Sanchez kwam helpen. ‘En de anderen? Is er nog iemand aan boord?’

‘Vlak voor de explosie ontsnapten ze met jetski’s,’ antwoordde ik. ‘Wij zijn de enigen.’

De agenten wisselden een verwarde blik en Del Castillo vroeg: ‘Waarom hebben ze jullie achtergelaten?’

‘Eh, ze waren zich er misschien niet van bewust dat wij aan boord waren,’ gaf ik schaapachtig toe. Ik wilde de doos van Pandora van onze verstekelingstatus niet te veel openen. ‘Het is ingewikkeld.’

‘En hij?’ Sanchez wees naar opa, die zich met een heel on-barracuda-achtige snelheid door het water bewoog. ‘Is hij ook ingewikkeld?’

‘Erger dan u zich kunt voorstellen,’ antwoordde Zoë.

Zodra we aan boord waren lieten ze ons een snelle serie tests ondergaan om er zeker van te zijn dat we niet in shock waren en geen hersenschudding hadden. Daarna begonnen ze aan wat ongetwijfeld de langzaamste achtervolging ooit was in de geschiedenis van de politie van Miami. We pruttelden naast opa tot hij zijn zwemmende vlucht naar de vrijheid eindelijk opgaf en zijn handen in overgave omhoogstak. Hij was maar 150 meter verder gekomen, nog niet eens de helft van de afstand die hij vroeger zwom, en hij was nog lang niet in de buurt van de tribune.

Nadat hij wat extra zuurstof had gekregen en een flesje sportdrink had leeggedronken, was hij genoeg op adem gekomen om te verkondigen: ‘We beantwoorden

geen vragen zonder onze advocaat.' Hij wilde nog iets zeggen, maar besloot toch maar op een zacht bankje te gaan liggen en zijn mond te houden.

De advocaat van hopeloze gevallen

Agent Sanchez voer zo snel dat we ons moesten vasthouden aan de metalen reling om niet om te vallen; en het geluid van de wind en de motoren was zo hard dat we niet konden praten zonder te schreeuwen. Niet dat we echt hoefden te praten. Toen Zoë en ik naar het smeulende wrak keken zei onze bange blik genoeg: *Hoe zijn we in deze puinhoop terechtgekomen?*

Het duurde ongeveer een kwartier om bij de politiehaven aan te komen. We schoten langs de wolkenkrabbers die in het centrum van Miami stonden en zoefden tussen privé-eilanden door met villa's van filmsterren en miljonairs. Opa bleef de hele tijd met gesloten ogen op de bank liggen, en agent Del Castillo verloor ons ondertussen geen moment uit het oog. Ik kon niet opmaken of dat was omdat hij zich zorgen om ons maakte of

dat hij zocht naar aanwijzingen dat we ergens schuldig aan waren.

Zoë en ik wisselden zenuwachtige blikken toen we langzamer gingen varen en de Sabal Palm Yacht Club naderden. Op deze plek waren we een paar uur eerder de *Sweet Caroline* opgeslopen en het leek erop alsof we terugkeerden naar de plaats delict om tot de orde te worden geroepen. Ik voelde een golf van paniek en stond op het punt om alles op te biechten, tot ik me realiseerde dat het hoofdkwartier van de waterpolitie er vlak naast lag.

‘Zijn we gearresteerd?’ vroeg opa toen de agenten ons meenamen naar een gepleisterd gebouw van twee verdiepingen, dat geverfd was in een smoezelig wit met een rand politieblauw.

‘Nog niet,’ antwoordde Sanchez op een toon die tegelijkertijd droog, dreigend en plagend was. ‘Maar jullie moeten een paar vragen beantwoorden zodat we kunnen vaststellen wat er is gebeurd.’

‘In mijn kantoor kunt u uw advocaat bellen,’ zei Del Castillo. ‘Daarna zal een politiewagen jullie komen halen en naar het bureau brengen voor het verhoor.’

Vanbinnen zag het gebouw eruit als een kruising tussen een politiebureau en een duikwinkel. Het kantoor was op de eerste verdieping. We liepen een smalle trap op waarlangs reddingsvesten aan haken waren opgehangen en waarop een keurige rij zuurstoftanks stond, één per tree. Ik slikte even toen we boven kwamen en ik aan het uiteinde van de reling een stel handboeien zag bungelen. Instinctief wreef ik over mijn polsen, met de woorden ‘nog niet’ weergalmend in mijn oren.

Opa belde onze advocaat, die toevallig ook onze moeder was. Hoewel we een paar meter ervandaan stonden konden we nog steeds horen hoe ze alle emoties afgang, van geschrokken tot bezorgd tot woest tot opgelucht dat we ongedeerd waren. Er werd heel wat geschreeuwd en opa kromp zelfs een paar keer in elkaar. Tegen de tijd dat het onze beurt was om te praten was mama gelukkig inmiddels overgeschakeld op heft-in-handen-modus en al onderweg naar het politiebureau voor het verhoor.

‘Alles goed met jullie?’ vroeg ze Zoë en mij, die tegen elkaar aan leunden om samen de telefoon te gebruiken.

‘Ja,’ verzekerden we haar. ‘Het gaat prima met ons.’

‘Mooi.’ Ze haalde diep adem en veranderde van bezorgde moeder in een en al zakelijke advocaat. ‘Luister goed. Zeg geen woord tegen de politie tot ik er ben. Begrepen?’

‘Ja,’ antwoordden we.

‘Ik meen het. Irriteer ze niet. Wees niet onbeleefd. Zeg gewoon dat je geen vragen kunt beantwoorden zonder dat ik erbij ben. Dat is van levensbelang.’

‘We snappen het,’ verzekerde Zoë haar.

‘Zijn jullie al op je rechten gewezen?’

‘Nee,’ antwoordde ik.

‘Mooi. Laat het me weten als dat verandert.’

Omdat onze kleren nog kletsnat waren bood Sanchez ons gebruikte joggingbroeken en T-shirts aan van het sportteam van de politie. Het was onmogelijk te zeggen wat voor agenten, criminelen en gevangenen de kleding voor ons hadden gedragen, dus Zoë en ik za-

gen ervan af. Opa nam het aanbod echter graag aan. ‘Sla nooit iets af wat gratis is,’ was zijn advies. ‘En iets wat droog is trouwens ook niet.’

‘Het heeft een reden dat het gratis is,’ zei Zoë. ‘Bovendien maakt het niet uit dat de kleren droog zijn als je ondergoed nog nat is.’

‘Ondergoed?’ zei hij met een opgetrokken wenkbrauw.

‘Teuw,’ reageerden we allebei, en hij liet het onderwerp snel varen.

We stonden niet onder arrest, dus ze stopten ons niet in een cel. In plaats daarvan lieten ze ons wachten in de koffiekamer met de deur op slot. Er stond een tafel, opstapelbare plastic stoelen en een aanrecht vol met allerlei apparaten, waaronder een magnetron die er ouder uitzag dan opa. Er zat ook een airconditioner in het raam die kreunde en steunde maar weinig hielp om het echt koeler te maken.

‘Hoe diep zitten we in de problemen?’ vroeg ik zodra we alleen waren en vrij konden praten.

‘Bij wie?’ reageerde Zoë. ‘De politie of papa en mama?’

‘Allebei?’

‘Wat de politie betreft zit het wel goed, denk ik,’ zei opa. ‘We hebben geen wetten overtreden.’

Zoë keek hem vol ongeloof aan en begon onze overtredingen af te tellen op haar vingers. ‘Inbreken, op verboden terrein komen, illegaal een privégesprek opnemen –’

‘Hou op met zo tellen,’ onderbrak opa haar, en hij maakte een sussend gebaar met zijn handen. ‘Er zijn

overal ogen en oren. Ik bedoel alleen dat we niks hebben gedaan waar een advocaat van het kaliber van jullie moeder moeite mee zou hebben.'

Een artikel in de krant de *Miami Herald* noemde onze moeder ooit de 'advocaat van hopeloze gevallen', omdat ze regelmatig zaken aannam die niet te winnen leken, en omdat ze meer begaan leek met goed en slecht dan met dollars en centen. Ze had migrantenarbeiders vertegenwoordigd die uitgezet dreigden te worden, had gestreden om een bejaardensoos te redden die gesloopt zou worden om plaats te maken voor appartementen en was een rechtszaak begonnen tegen een golfclub die geen vrouwen als leden wilde toelaten.

Elke zaak leek onmogelijk te winnen, maar dat was precies wat ze deed. Vaak konden haar klanten het zich niet veroorloven om haar te betalen, dus toonden ze hun dankbaarheid door naar ons huis te komen met heerlijke zelfgemaakte maaltijden die varieerden van gegrilde kip tot empanadas met gehakt tot ossenstaartsoep.

Dit was echter de eerste keer dat ze verstekelingen zou vertegenwoordigen bij een zaak van een gezonken luxe motorjacht. We hoopten dat ze haar serie overwinningen kon voortzetten.

'Oké, stel dat mama ons hier weg krijgt,' begon ik. 'Hoeveel problemen krijgen we thuis dan, denk je?'

'Dat hangt ervan af,' zei opa. 'Wanneer komt jullie vader terug uit Honduras?'

'Morgenavond laat,' antwoordde Zoë.

'Dan zijn we de klos,' zei hij.

Onze vader was een oceanoloog aan de universiteit

van Miami. Hij was met een groep studenten naar Midden-Amerika gegaan om koraal dat beter tegen warmte bestand was te verzamelen om te kruisen met het koraal uit Florida en dat taaier te maken. Zoals je zou kunnen verwachten van iemand die veel tijd doorbrengt op het strand, had papa een 'geen schoenen, geen shirt, geen probleem'-kijk op het leven. Hij was een watje als het ging om discipline, maar deze keer zou hij er niet zijn om het voor ons op te nemen.

'Jullie moeder is dan wel een barmhartige advocaat,' ging opa verder. 'Maar in dit geval zal ze de rechter zijn, en haar rechtspraak zal snel en genadeloos zijn. We zullen heel lang huisarrest krijgen.'

'We?' vroeg ik. 'Ze kan jou geen huisarrest geven. Je bent haar vader.'

'Ik woon in haar huis. Ik heb een beperkt inkomen. En ik heb haar kinderen bijna laten opblazen op zee. Ze kan me echt wel huisarrest geven.' Hij keek uit het raam naar de parkeerplaats van de jachthaven. 'Roberta staat gewoon daar, weet je,' zei hij, verwijzend naar zijn auto. 'Misschien is het nog niet te laat om ervandoor te gaan.'

'En hoe dacht je dat te doen?' vroeg Zoë. 'Door het raam klimmen en als Spider-Man langs de muur kruipen? Laat me raden, je zat vroeger niet alleen in het zwemteam, maar deed ook aan parkour?'

Opa keek haar streng aan en zei: 'Weet je, als je niet zo negatief was, zou je misschien meer vrienden hebben.'

'Ik mag de vrienden die ik heb amper,' zei Zoë. 'Ik hoef er echt niet meer.'

We wachtten bijna twee uur zonder de agent te zien die ons op zou moeten halen. Twee keer hoorden we gedempte stemmen in de gang, maar beide keren liepen de mensen voorbij zonder binnen te komen. Toen de deur eindelijk openging zagen we tot onze verbazing onze moeder.

‘Mama?’ riep Zoë uit. ‘Wat doe jij hier?’

‘We dachten dat we elkaar zouden zien op het politiebureau,’ zei ik.

‘Dat dacht ik ook,’ antwoordde ze. ‘Maar toen ik daar aankwam, zeiden ze dat ik hierheen moest gaan.’

We stonden allebei op en ze gaf ons een dikke knuffel. ‘Zeker weten dat alles goed gaat met jullie?’ vroeg ze.

‘Heel zeker,’ antwoordde ik terwijl ik haar extra stevig omarmde.

‘Ja,’ zei Zoë. ‘Alleen een beetje nat.’

‘Nou, dat ben ik nu ook.’ Mama wierp ons een geruststellende glimlach toe en keek naar de twee natte plekken in de vorm van kinderen op haar pak.

Hoewel ze doelbewust niet zijn kant op keek, viel opa in met: ‘Met mij gaat het ook goed, mocht je geïnteresseerd zijn.’

Ze zei niks, maar maakte alleen een *hm*-geluid.

We begonnen haar op de hoogte te brengen van de belangrijkste dingen die gebeurd waren, maar voordat we haar veel details konden vertellen, kwam er een kale man in een zwart pak de kamer in. Hij had rood aangelopen wangen en er begon een zweetplek te ontstaan onder zijn kraag. Zijn kleding was absoluut niet Miami-vriendelijk, wat me deed vermoeden dat hij van buiten de stad kwam. Hij had een New Yorks accent en ik

herkende zijn stem. Hij was een van de mensen die we aan de andere kant van de deur hadden horen praten. ‘Bent u de moeder-slash-advocaat?’ vroeg hij in een hopenloze poging om modern te klinken.

‘Ja, dat ben ik,’ antwoordde ze op een assertieve, professionele toon. ‘Melinda Lassiter.’

Hij glimlachte. ‘Men zegt dat u degene bent die alle niet te winnen zaken aanneemt?’

‘Dan heeft men het mis,’ bemoeide opa zich ermee. ‘Zij is degene die alle niet te winnen zaken wint.’ Ze kon hem dan wel negeren, zijn dochter was nog steeds zijn grote trots.

‘Aangenaam kennis te maken,’ zei de man. ‘Zullen we gaan zitten en beginnen?’

‘Waarom vertelt u me niet eerst wie u bent,’ antwoordde mama.

‘Natuurlijk,’ zei hij. ‘Ik ben agent Dale Tyree.’

‘Agent, maar niet in uniform?’ vroeg ze. ‘Bent u van de FBI?’

‘Geheime dienst,’ antwoordde hij. ‘Ik kom uit Washington.’ Hij zei het alsof ze onder de indruk moest zijn. Dat was ze niet.

‘Het lijkt me ongebruikelijk dat de geheime dienst onderzoek doet naar een motorjacht dat is gezonken in de Biscayne Bay,’ zei mama. ‘En een verhoor in een koffiekamer van de waterpolitie in plaats van op het politiebureau ook. Wat is hier aan de hand, agent Tyree?’

‘Als we gaan zitten, zal ik u vertellen wat ik kan,’ zei hij. ‘Ik wil uw zoon en dochter alleen wat vragen stellen over Morris Kane.’

Kane was een multimiljonair en de *Sweet Caroline* was zijn motorjacht.

‘We kunnen gaan zitten,’ zei mama. ‘Maar mijn kinderen beantwoorden niets tenzij u ze immuniteit kunt garanderen.’

‘Dat zou geen probleem moeten zijn,’ zei hij zonder aarzeling.

“Zou geen probleem moeten zijn” en “garanderen” zijn niet helemaal hetzelfde, hè?’ reageerde mama.

Tyree zuchtte. Ondanks zijn haast was het duidelijk dat ze voet bij stuk zou houden. ‘Zal ik even de kamer uitgaan en een paar mensen bellen zodat we dit officieel kunnen maken?’

‘Klinkt als een plan,’ antwoordde mama. ‘Volledige immuniteit voor allebei.’

Opa schraapte zijn keel en mama wierp een afkeurende blik op hem.

‘Ook voor de oudere,’ zei ze met tegenzin.

‘Dank je, lieverd,’ zei opa.

Met een geforceerde glimlach zei agent Tyree: ‘Dit kan even duren.’

‘We hebben geen haast,’ antwoordde mama.

Zodra hij de kamer uit was veranderde haar houding van zelfverzekerd in verward. ‘Ik begrijp hier helemaal niks van,’ zei ze toen we allemaal aan tafel gingen zitten.

‘Heel vreemd, ja,’ reageerde ik. ‘Ik dacht dat het de taak van de geheime dienst was om de president te beschermen.’

‘En daar komt nog bij dat het schip maar een paar uur geleden is gezonken,’ voegde Zoë toe. ‘Hoe kan hij uit Washington zo snel hier zijn gekomen?’

‘Dat kan niet,’ antwoordde mama. ‘Wat betekent dat hij al onderzoek deed in Miami.’ Ze schudde haar hoofd terwijl ze hierover nadacht. ‘Waar zijn jullie in beeld?’

Ik wilde antwoorden, maar Zoë hief haar hand om me tegen te houden. ‘We zeggen niets zonder immuniteit,’ zei ze.

‘Precies,’ reageerde mama. ‘Daarom is hij nu aan het bellen met het Openbaar Ministerie. Om immuniteit voor jullie te krijgen.’

‘Niet van de regering,’ zei Zoë. ‘Van jou en papa. We zullen je alles vertellen, maar dan moet je beloven ons er niet voor te straffen. We weten dat we fouten hebben gemaakt, maar we wilden ons houden aan wat jij altijd tegen ons zegt: “Doe wat juist is, niet wat makkelijk is.”’

‘Zoë, begrijp je wel hoe ernstig dit is?’ vroeg mama verontrust. ‘We hebben geen tijd om spelletjes te spelen.’

‘Ik speel geen spelletjes. Ik doe precies wat jij zou doen voor je klanten. Wat je net deed met die agent.’ Zoë hield even stil en voegde toen toe: ‘Ik doe zoals jij.’

‘Waarom klinkt dat niet als een compliment?’

‘Geen idee,’ antwoordde Zoë. ‘Want dat is het wel.’

‘Goed dan,’ zei mama. ‘Ik geef jullie allebei immuniteit.’

Zoë keek haar doordringend aan en knikte in de richting van opa.

Mama rolde met haar ogen. ‘Oké. Ik geef jullie alle drie immuniteit.’

Zoë glimlachte. ‘We zullen je op je woord geloven.’

Papierwerk is niet nodig.' Ze wendde zich tot mij en zei:
'Toe maar. Vertel het haar.'

Eerlijk gezegd kon ik niet wachten om het verhaal te delen, helemaal nu dat kon zonder in de problemen te komen. 'Oké, het begon allemaal toen ik zat opgesloten in de schoolbibliotheek.'

Van James Ponti verscheen eerder:

In de serie 'Wereldspionnen':

Wereldspionnen (1)

Geen brug te ver (2)

De verboden stad (3)

Tussen de tombes (4)

Missie New York (5)

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Sherlock Society*
Verschenen bij Aladdin, een imprint van Simon & Schuster
Children's Publishing Division
© 2024 James Ponti
Voor deze uitgave:
© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Mariella Manfré
Omslagafbeelding en illustraties: Yaoyao Ma Van As
Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 7674 6
ISBN e-book 978 90 261 7675 3
ISBN audioboek 978 90 261 7770 5
NUR 282, 283